

ولادت امام موسی کاظم (ع) مبارک باد

امام موسی بن جعفر (ع)

کنیه آن امام " ابوالحسن " و " ابوالبراهیم " است . (نام امام هفتم ما ، موسی و لقب آن حضرت کاظم (ع) شیعیان و دوستداران لقب " باب الحوائج " به آن حضرت داده اند . تولد امام موسی کاظم (ع) روز یکشنبه هفتم ماه صفر سال 128 هجری در " ابواء " اتفاق افتاد . دوران امامت امام هفتم حضرت موسی بن جعفر (ع) مقارن بود با سالهای آخر خلافت منصور عباسی و در دوره خلافت هادی و سیزده سال از دوران خلافت هارون که سخت ترین دوران عمر آن حضرت به شمار است . امام موسی کاظم (ع) از حدود 21 سالگی بر اثر وصیت پدر بزرگوار و امر خداوند متعال به مقام بلند امامت رسید ، و زمان امامت آن حضرت سی و پنج سال و اندکی بود و مدت امامت آن حضرت از همه ائمه بیشتر بوده است ، البته غیر از حضرت ولی عصر (عج)

صفات ظاهری و باطنی و اخلاق آن حضرت

دارای قامتی معتدل بود . صورتش نورانی و گندمگون و رنگ مویش سیاه و انبوه بود . (حضرت کاظم (ع) بدن شریفش از زیادی عبادت ضعیف شد ، ولی همچنان روحی قوی و قلبی تابناک داشت . امام کاظم به تصدیق همه مورخان ، به زهد و عبادت بسیار معروف بوده است . موسی بن جعفر از عبادت و سختکوشی به " عبد صالح " معروف و در سخاوت و بخشندگی مانند نیاکان بزرگوار خود بود . بدره های (کیسه های) سیصد دیناری و چهارصد دیناری و دو هزار دیناری می آورد و بر ناتوانان و نیازمندان تقسیم می کرد . از حضرت موسی کاظم روایت شده است که فرمود : " پدرم (امام صادق (ع)) پیوسته مرا به سخاوت داشتن و کرم کردن سفارش می کرد " . امام (ع) با آن کرم و بزرگواری و بخشندگی خود لباس خشن بر تن می کرد ، چنانکه نقل کرده اند : " امام بسیار خشن پوش و روستایی لباس بود " و این خود نشان دیگری است از بلندی روح و صفای باطن و بی اعتنایی آن امام به زرق و برقه های گول زننده دنیا . امام موسی کاظم (ع) نسبت به زن و فرزندان و زیردستان بسیار با عاطفه و مهربان بود . همیشه در اندیشه فقرا و بیچارگان بود ، و پنهان و آشکار به آنها کمک می کرد . برخی از فقرای مدینه او را شناخته

بودند اما بعضی - پس از تبعید حضرت از مدینه به بغداد - به کرم و بزرگواریش پی بردند و آن وجود عزیز را شناختند . امام کاظم (ع) به تلاوت قرآن مجید انس زیادی داشت . قرآن را با صدایی حزین و خوش تلاوت می کرد . آن چنان که مردم در اطراف خانه آن حضرت گرد می آمدند و از روی شوق و رقت گریه می کردند . بدخواهانی بودند که آن حضرت و اجداد گرامیش را - روی در روی - بد می گفتند و سخنانی دور از ادب به زبان می راندند ، ولی آن حضرت با بردباری و شکیبایی با آنها روبرو می شد ، و حتی گاهی با احسان آنها را به صلاح می آورد ، و تنبیه می فرمود . تاریخ ، برخی از این صحنه ها را در از همین جا پیدا شد . کاظم یعنی : نگهدارنده و فروخورنده خشم . " خود نگهداشته است . لقب " کاظم این رفتار در برابر کسی یا کسانی بوده که از راه جهالت و نادانی یا به تحریک دشمنان به این کارهای زشت و دور از ادب دست می زدند . رفتار حکیمانه و صبورانه آن حضرت (ع) کم کم ، بر آنان حقانیت خاندان عصمت و اهل بیت (ع) را روشن می ساخت ، اما آنجا که پای گفتن کلمه حق - در برابر می فرمود : " قل الحق و لو کان فیه هلاکک " (سلطان و خلیفه ستمگری - پیش می آمد ، امام کاظم (ع) یعنی : حق را بگو اگرچه آن حقیقتی موجب هلاک تو باشد . ارزش والای حق به اندازه ای است که باید افراد در مقابل حفظ آن نابود شوند . در فروتنی - مانند صفات شایسته دیگر خود - نمونه بود . با فقرا می نشست و از بینوایان دلجویی می کرد . بنده را با آزاد مساوی می دانست و می فرمود همه ، فرزندان آدم و آفریده های خدائیم . از ابوحنیفه نقل شده است که گفت : " او را در کودکی دیدم و از او پرسشهایی کردم چنان پاسخ داد که گویی از سرچشمه ولایت سیراب شده است . براستی امام موسی بن جعفر (ع) فقهی دانا و توانا و متکلمی مقتدر و زبردست بود " . محمد بن نعمان نیز می گوید : " موسی بن جعفر را دریایی بی پایان دیدم که می جوشید و می خروشید و بذرهای دانش به هر سو می پراکند .

آن درگمی که پیدایش از عرش برتر است

دولت سرای حضرت موسی بن جعفر است

آئینه جمال خداوند سرمدی

هم مظهر علوم و خصال سیمبر است